

φιλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
 ἔσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων 215
 ἐς Πύλον ἠγαθήην διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,
 πορφυρέη νεφέλη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους·
 ἵχνια τ' εἰσενόησεν Ἐκηβόλος εἶπέ τε μῦθον·

Ἦ πόποι ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρῳμαι·
 ἵχνια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραιράων, 220
 ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
 βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται οὔτε γυναικὸς
 οὔτε λύκων πολιῶν οὔτ' ἄρκτων οὔτε λεόντων·
 οὔτε τι κενταύρου λασιαύχενος ἔλπομαι εἶναι
 ὅς τις τοῖα πέλωρα βιβᾶ ποσὶ καρπαλίμοισιν· 225
 αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.

Ὡς εἰπὼν ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
 Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταείμενον ὕλη
 πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε νύμφη
 ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος. 230

ὁδμὴ δ' ἱμερόεσσα δι' οὔρεος ἠγαθέοιο
 κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδα βόσκετο ποίην.
 ἔνθα τότε σπεύδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδὸν
 ἄντρον ἐς ἠερόεν ἑκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.

Τὸν δ' ὡς οὔν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς 235
 χωόμενον περὶ βουσὶν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ'. ἤϊτε πολλὴν
 πρέμνων ἀνθρακιὴν ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
 ὡς Ἐρμῆς Ἐκάεργον ἰδὼν ἀνεεῖλε' ἔ αὐτόν.
 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χειρᾶς τε πόδας τε, 240
 θῆρα νέον λοχάων προκαλούμενος ἠδυμον ὕπνον
 ἐγρήσσων ἑτερόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλη εἶχε·
 γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 νύμφην τ' οὔρειην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
 παῖδ' ὀλίγον δολίης εἰλυμένον ἐντροπήησι. 245

παπτήνας δ' ἀνὰ πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο
 τρεῖς ἀδύτους ἀνέωγε λαβῶν κληῖδα φαεινὴν
 νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς·
 πολλὸς δὲ χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
 πολλὰ δὲ φοινικόεντα καὶ ἄργυφα εἶματα νύμφης, 250
 οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.